

Sygn. akt II PK 111/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa J. B.
przeciwko S. Sp. z o.o. z siedzibą w K.
o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązania umowy o pracę i
wynagrodzenie prowizyjne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 20 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację S. Spółki z o.o. z siedzibą w K. od wyroku z dnia 8 czerwca 2011 r. Sądu Rejonowego w W. zasądzającego na rzecz J. B. odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz wynagrodzenie prowizyjne.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: 1) art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów oraz ich ocen, które stały się dla Sądu odwoławczego impulsem do zmiany ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, co uniemożliwia stwierdzenie, czy Sąd drugiej instancji orzekał z zachowaniem wymogów określonych w art. 382 k.p.c., a

w konsekwencji uniemożliwia kontrolę kasacyjną zaskarżonego wyroku; 2) art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez sporządzenie uzasadnienia wyroku nieodpowiadającego wymogom określonym w powołanym wyżej przepisie; 3) art. 11 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 235 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., przez poczynienie przez Sąd drugiej instancji istotnych ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu karnym, w którym powódka występowała w charakterze świadka, zaś pozwana w charakterze pokrzywdzonej, a które nie skończyło się prawomocnym wyrokiem skazującym, co w konsekwencji naruszyło obowiązujące w postępowaniu cywilnym zasady bezpośredniości postępowania dowodowego oraz samodzielności jurysdykcyjnej sądu; 4) art. 217 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., przez oddalenie wniosku strony pozwanej w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia, czy ceny usług transportowych oferowanych przez siostrę powódki były zawyżone wobec cen rynkowych oferowanych przez przewoźników działających na tym samym rynku, co uniemożliwiło stronie pozwanej wykazanie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz skutkowało poczynieniem ustaleń faktycznych wymagających wiadomości specjalnych w oparciu wyłącznie o zasób wiedzy Sądu drugiej instancji.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością. Z wywodów skarżącego wynika, że - w jego ocenie - w wyniku rażącego naruszenia wskazanych przez niego w podstawie kasacyjnej przepisów prawa procesowego, Sąd drugiej instancji zmienił ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz uniemożliwił pracodawcy wykazanie, że wyjście na jaw faktu generowania wysokich kosztów w wyniku zatrudnienia przez powódkę własnej siostry było przyczyną uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia. Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość naruszenia wskazywanych przepisów, prowadząca do uwzględnienia skargi kasacyjnej (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., III UK 59/11, LEX nr 1163963 oraz z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574 i orzeczenia tam powołane).

Skarżący nie zdołał wykazać przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Po pierwsze - lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy nie zmienił ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie wpływającym na wynik sprawy; po drugie - skarżący nie wyjaśnia, jakie znaczenie dla oceny zasadności rozwiązania z powodką umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. mogłaby mieć okoliczność „zatajenia” przez nią faktu zlecenia organizacji transportu swojej siostrze (jak ustalił Sąd pierwszej instancji - niepoinformowania pracodawcy o tej okoliczności), skoro z przyjętych za własne przez Sąd odwoławczy ustaleń Sądu pierwszej instancji jasno

wynika, że „ceny usług za transporty realizowane przez firmę należącą do siostry powódki były porównywalne z cenami usług świadczonych na rzecz oddziału [...] przez inne firmy” oraz że „ani treść umowy o pracę, ani treść innych aktów wewnętrznych regulujących relacje między powódką a pozwanym, nie zabraniały powódce zlecenia wykonywania usług na rzecz pozwanego przez spokrewnione z nią osoby”; po trzecie - skarżący nie wykazuje, jakie znaczenie dla wyniku sprawy miałyby mieć podnoszone przez niego uchybienia procesowe w sytuacji, gdy Sądy obu instancji przyjęły, że rozwiązanie umowy o pracę z powódką zostało dokonane z uchybieniem terminu określonego w art. 52 § 2 k.p., której to oceny skarżący nie tylko nie kwestionuje, ale nawet się do niej nie odnosi.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw